

Winnaar Prijs van
de Jonge Jury 2021

SHAME ON YOU

'Verpletterend
spannend'
JONGE JURY
OVER
VERWOEST

MARGJE
WOODROW

JEUGDTHRILLER

Ik probeer mijn hoofd op te tillen, maar iedere beweging doet verschrikkelijk veel pijn. Waar ben ik? Waarom lig ik opgekruld in een krappe ruimte? Er knelt iets om mijn polsen. En om mijn enkels. Ik kan mijn armen en benen niet bewegen. Zelfs niet een beetje. Ik kijk omlaag. Om me heen is het donker. Op een smal reepje licht na, dat door een kier boven me naar binnen piept. O god, nee. O, help. Iemand heeft me vastgesnoerd. Niet met touw, maar met van die plastic bandjes, ik kan niet op de naam komen. Tie... dinges. Tie... tie... tiewraps. Paniek jaagt door me heen. Ik wil schreeuwen, maar er komt amper geluid uit mijn keel. Waarom krijg ik mijn mond niet open?

Ik begin ongecontroleerd te bibberen. Ik heb het koud, zó enorm koud.

Ademen, zeg ik tegen mezelf, rustig blijven ademen. Het moet. Niet in paniek raken. Want als paniek je overmeestert, ga je dood.



Stel dat er een knop is waarmee je je leven kunt resetten. Je drukt erop en al je problemen verdwijnen. Met een dikke smile op je gezicht begin je opnieuw. Zonder gedoe.

Zou ik hem indrukken?

Absoluut.

Maar ja, zo'n knop bestaat niet.

Gedane zaken nemen geen keer, zeggen ze. Ik moet de shit waar ik in zit gewoon accepteren. Kop op en doorgaan.

Het lukt me niet. En het gaat me ook nooit lukken. Niet omdat ik een slappeling of een lafaard ben. Nee, het zijn anderen die het mij onmogelijk maken. Door één stomme move is mijn leven verpest. Of ik nou wil of niet, het zal altijd aan me blijven kleven. Zij hebben dit voor me bepaald. En daar gaan ze hoe dan ook voor boeten. Wie wind zaait, zal storm oogsten. Ja, toch? Nou, ik ga een tsunami veroorzaken.





INDY

Ik kijk uit mijn slaapkamerraam. Ah nee. Jayden staat al op het grasveld tegenover ons huis. Heleen mag hem niet zien. Anders belt ze meteen mijn vader. Zo'n snitch is ze wel. Zeker weten dat mijn vader me dan verbiedt om weg te gaan. Blijf mijlenver bij die jongen vandaan, Indy. Ik hoor het hem al zeggen.

Ik graai kleren uit mijn kast, kieper deo in mijn toilettales en ruk de oplader uit het stopcontact. Vergeet ik iets? O ja, het gereedschap waar Jayden om vroeg. Ik prop alles in mijn tas en... Kak. Haastige voetstappen op de trap. Heleen roept me.

Ik zet me schrap. Wat nu weer? Heeft ze Jayden gespot? Heb ik het pak vla niet in de koelkast teruggezet? Staat mijn bord nog op het aanrecht? Liggen er kruimels op tafel? Er is altijd wel iets waar ze over zeurt. Ik snap niet wat mijn vader in haar ziet. En ik snap al helemaal niet waarom ze zó snel bij ons kwam wonen met die zoon van haar. Gek word ik van mijn nieuwe leven met hen.

'In-dy.' De deur van mijn kamer zwaait open. 'Voor

de tiende keer, gebruik plasticfolie als je eten opwarmt. Nu zit de magnetron weer onder de rode saus. Maak je dat nog even schoon?’

‘Tuurlijk,’ antwoord ik. ‘Maar niet nu.’

‘Pardon?’

‘Ja, sorry.’ Ik zucht geërgerd. ‘Jay... eh, Sharon staat al buiten op mij te wachten. Dus...’

‘Dan wacht ze maar wat langer,’ zegt Heleen terwijl ze mijn kamer binnenstapt. ‘Ik wil –’

‘Please!’ onderbreek ik haar. ‘Kun je stoppen met je gezeik? Echt hoor, laat me gewoon een keer met rust.’

‘Indy, ik vind niet dat je...’

De rest hoor ik niet meer. Ik pak mijn tas, loop mijn slaapkamer uit en trek de deur hard achter me dicht. Dat ze het uitzoekt met haar plasticfolie. Mama deed niet aan dit soort bullshit. Zij vroeg eerder of het eten lekker was. Maar ja, mama is al acht maanden dood en... Nee, daar zijn ze weer. De tranen. Ik slik en knijp mijn ogen dicht. Niet huilen. Niet waar zij bij is. Beter ga ik naar buiten. ‘Bitch,’ mompel ik. ‘Stomme bitch.’ Ik ren naar beneden.

Helaas, onder aan de trap wacht Alex me op.

Ik veeg over mijn wangen.

‘Wie is een bitch?’ vraagt hij.

‘Mag ik erdoor?’

Hij pakt mijn bovenarm vast. Losrukken heeft geen zin. Hij is een kop groter dan ik en traint zich suf op de fitnessapparaten die mijn vader zo nodig voor hem moest kopen. Waardoor mijn chillruimte ineens Alex’ sportzolder werd. Alles pikt hij in. Hij heeft zelfs Marlon, een van mijn beste vrienden, ingepalmd.

‘Geef eens antwoord.’

‘Je knijpt,’ snauw ik.

Zijn greep verslapt. ‘Luister,’ zegt hij. ‘Als jij mijn

moeder nog één keer uitscheldt, dan...' Hij zoekt naar woorden en laat mijn arm gelukkig los.

'Dan wat?' vraag ik.

Zijn ogen worden donkerder. 'Wacht maar, Indy. Je merkt het vanzelf.'

Ik schiet in de lach. 'O? Ga je dreigen?'

Een paar tellen staart hij me dom aan. Dan zegt hij: 'Voor haar is de situatie ook niet makkelijk.'

'Zal best,' schamper ik. 'Had ze maar niet meteen mijn vader moeten claimen. Mijn moeder was misschien één minuut dood en tada, daar was de jouwe al, hè? Lekkere vriendin ben je dan.' Het is eruit voordat ik er erg in heb. Ik schrik er zelf van. Het is zo'n onzin. Heleen was juist een enorme steun voor mama toen ze ziek was. Als mijn vader druk was met werk, ging zij mee naar de chemo's en controles in het ziekenhuis. Ze deed boodschappen, kookte, poetste en hielp mama met douchen. Ook regelde ze een paar fijne uitjes voor ons. Alles deed ze om het voor mama zo draaglijk mogelijk te maken. Mijn wangen gloeien van schaamte.

Alex is ook geschrokken van mijn uitval. Ik zie hoeveel moeite hij doet om zichzelf in te houden. Trillende neusvleugels, op elkaar geklemde kaken. Als hij me een duw wil geven, dan snap ik dat. Ik verdien het. Eigenlijk moet ik sorry zeggen en duidelijk maken dat ik het niet meen, maar ik glij langs hem heen en vlucht laf naar buiten. Waarom deed ik nou zo bot? Alweer?

'Hèhè!' Jayden leunt op het stuur van zijn scooter. 'Wat dacht jij? Ik laat hem gewoon tien minuten wachten?'

'Ja,' verzucht ik. 'Gezeik, maar ik wil het er niet over hebben. Kom, we gaan.' Ik zet mijn tas op het plateau

tussen zijn voeten en kruip achterop. ‘Jij weet waar we moeten zijn, toch?’

Hij kijkt om. ‘Ongeveer. Voor de zekerheid zoek ik het even op. Of nee, dat kan niet. Er is iets met mijn telefoon, loopt steeds leeg.’

Ik geef hem de mijne en kijk over zijn schouder mee als hij het adres van vakantiepark De Zwarte Vennen in Google Maps typt. ‘O,’ zeg ik. ‘Het is maar een halfuur hiervandaan.’

Jayden knikt. ‘Als ik gas geef een kwartier.’ Hij wil mijn telefoon teruggeven, maar bedenkt zich. ‘Eerst dit momentje vastleggen.’ Hij steekt zijn arm schuin omhoog. ‘Voor als we het weekend niet overleven.’

Ik lach. Maar die lach verdwijnt wanneer ik vanuit mijn ooghoeken zie dat Alex door het keukenraam naar ons kijkt. Staat hij daar zomaar? Houdt hij mij in de gaten? O god, ook hij weet hóé slecht mijn vader over Jayden denkt.

Jayden stoot me aan. ‘Doe even leuk mee.’

‘Jaja,’ mompel ik. ‘Maar niet hier.’ Ik knik naar mijn huis. ‘Someone’s watching.’

‘O zo.’ Hij start de scooter en rijdt de straat uit. Ik voel me schuldig. Jayden denkt nog steeds dat ik weinig mag van mijn vader en dingen stiekem moet doen. Dat moet ook zo blijven, hoewel... Ik vraag me steeds vaker af of ik niet beter open kaart kan spelen.

Hij stopt een paar straten verderop. ‘Is het hier safe?’

‘Ja.’

‘Lachen dan.’ Hij maakt een aantal selfies achter elkaar. ‘Top,’ zegt hij scrollend door de foto’s. ‘We zien er sexy uit samen. Toch?’

Ik antwoord niet. Zal ik zeggen dat hij dit soort opmerkingen niet meer moet maken? We zijn niet

meer samen en... Nee! Mijn hart begint sneller te kloppen. Hoe zorg ik ervoor dat...

Te laat.

Jayden heeft het al gezien.



INDY

‘Wow.’ Met twee vingers vergroot hij de video. ‘Dit is echt crazy.’

‘Geef hier!’ roep ik paniekerig. Ik probeer mijn telefoon af te pakken, maar dat lukt niet. Jayden is te vlug.

Ik stap af, blijf met mijn voet achter het randje van de zitting haken en val voorover op de grond. Mijn handen schuren over de ruwe stoeptegels.

‘Gaat het?’ vraagt hij als ik het schaafwondje bekijk. ‘Pleister nodig?’

‘Geef mijn telefoon terug,’ snauw ik. ‘Je bent niet leuk.’

Jayden start de scooter, rijdt een meter of tien, stopt en begint weer te scrollen.

‘Nee!’ Ik weet wat hij van plan is. Daarvoor ken ik hem veel te goed. ‘Doe niet!’ Ik ren naar hem toe. ‘Please Jayden, ze gaat me vermoorden.’

Hij grijnst. ‘Weet Sharon dat dit filmpje er is?’

‘Natuurlijk niet.’

‘Was eergisteren zeker,’ zegt hij. ‘Op Iris’ feestje. Wie is deze gast? Ik ken hem niet, of wacht...’ Hij begint

hard te lachen en slaat tegen zijn voorhoofd. ‘Dit meen je niet. Ivar! Dan was Sharon wel heel ver heen. Kijk die twee daar tegen elkaar aan staan schuren. Bah, bah.’ Weer speelt hij het filmpje af.

Ik krimp ineen. Wat ben ik stom geweest. Op het moment zelf vond ik het grappig om Sharon en Ivar te filmen. Waarom haalde ik het überhaupt in mijn hoofd? Waarom verwijderde ik het filmpje niet meteen? Of de dag erna?

‘Jayden, ben je vergeten hoe groot de ramp is als zoiets wordt verspreid? Zég dat je het niet hebt doorgestuurd.’

Grijnzend zet hij mijn telefoon uit en geeft hem terug. ‘Ach, alleen naar onze groepsapp. Eens kijken hoe snel jij het kunt verwijderen.’ Hij checkt zijn horloge. ‘De tijd gaat nú in.’

Eikel. Ik wil hem slaan, maar eerst moet dat rot-filmpje weg. Nu meteen.

Nerveus druk ik de knop in. Het duurt lang voordat ik iets in beeld krijg. Hèhè, daar is het appeltje. Actie! Toegangscode invoeren. Sim ontgrendelen. Mijn vingers bewegen vliegensvlug over het scherm. Hup, naar de groepsapp. Kak, de verkeerde, ik moet de nieuwe hebben. Yes, deze: ‘weekendje ZV2’. Ik duw mijn vingertop op het filmpje. Dan op de prullenbak. Daarna op VERWIJDER VOOR IEDEREEN. Ik blaas uit zodra U HEBT DIT BERICHT VERWIJDERD verschijnt. Hopelijk heeft nog niemand het gezien. Ik sla Jayden tegen zijn schouder. ‘Idioot. Denk eens een keer na, zeg.’

Hij grijnst. ‘Wat? Zo erg was het nou ook weer niet.’

‘Daar denkt Sharon zeker weten heel anders over,’ snauw ik. ‘En Ivar ook. Hij is nog met Ayah, hè? Je weet hoe zij over ons denkt.’

Jayden haalt zijn schouders op. ‘Met Ivar en Ayah

hebben wij niks te maken. Trouwens, Sharon is niet het eerste meisje met wie hij Ayah bedriegt. De vieze-rik.'

'Hoe weet jij dat?' vraag ik.

'Algemeen bekend.'

'Gadver. En Ayah dan?'

'Weet ik veel. Ze moet die gast gewoon dumpen.' Hij klopt op de zitting van zijn scooter. 'Gaan we hier nog lang over praten of zullen we vertrekken?'

Vijf minuten later rijden we over een kilometerslang fietspad dat parallel aan het bos en de rijksweg ligt. Er zijn geen lantaarnpalen. Het is alsof we in een zwart gat verdwijnen. Alleen de koplamp van Jaydens scooter verlicht het asfalt. De overhangende takken van de rij bomen rechts van me geven me een creepy gevoel. Ik hou me stevig vast aan Jaydens middel en leun tegen zijn rug. Het wondje op mijn hand irriteert, maar het filmpje zit me pas echt dwars. De kans is klein dat Sharon het heeft bekeken, in die paar minuten dat het in de groepsapp stond. Maar toch. Stom dat Jayden het deelde. Nóg stommer is dat ik ze heb gefilmd. Why? Kwam het door de dropshots? Vond ik het grappig? Spannend misschien? Heel normaal is het niet. Best kinderachtig voor iemand van zestien. Zeker na de shit van afgelopen zomer. Waarom dacht ik daar niet aan? Voor de duizendste keer spreek ik met mezelf af: eerst denken, dan doen. Mama zei het regelmatig tegen me. Als ik weer eens gedoe had veroorzaakt. Het gaat al een stuk beter, ook dankzij de homeopathische pille-tjes die ik slik, maar soms gaat het nog mis. Mijn maag krimpt in elkaar. Stel dat Sharon het filmpje tóch heeft gezien, dan gaat ze me haten. *Je weet hoe erg ik me hiervoor schaam, Indy.* Ik hoor het haar al zeggen.

Het klopt. Ik weet het heel goed. De dag na Iris' feest huilde ze bij mij uit. 'Ik weet niet wat me bezielde om met hem... gadverdamme...' jammerde ze. 'Was het heel erg, Indy?'

'Eh, best wel,' antwoordde ik lacherig. 'Jullie waren nogal... eh... hoe zal ik het omschrijven... eh... jullie kropen bijna in elkaar.'

Sharon greep haar hoofd met beide handen vast en begon nog harder te huilen. 'Ik drink echt nooit meer.' Ze kokhalsde. 'Mijn god, wat een drama.'

'Nee joh,' zei ik terwijl ik over haar rug wreef. 'Misschien overdreef ik een beetje.'

'Echt?'

'Echt. Niemand heeft jullie gezien. Zelfs Iris niet. Alleen ik.'

Met rode ogen keek ze me aan. 'Ayah wordt gek als ze erachter komt.'

'Komt ze niet,' zei ik. 'Tenzij jij het aan Iris vertelt. Of ik. En dat gaan we niet doen. We weten allebei dat ze het meteen doorklept aan haar zus.'

Please, smeed ik vanbinnen. Laat ik het filmpje op tijd hebben verwijderd. Please. Ik wil Sharon niet kwijt.

Pas wanneer Jayden vaart mindert, schrik ik op uit mijn gedachten. 'Daar zul je ze hebben, hoor,' zegt hij. 'Zie ze ploeteren.'

Voor ons fietsen Sharon en Daan. Ik herken haar knalroze jas en blonde haren. En Daans blauwe pet, die hij zoals gewoonlijk achterstevoren op zijn hoofd draagt.

'Waar is Marlon?' vraag ik verbaasd.

'Nog op zijn werk, hij komt later.'

'Hè, hoezo?' roep ik uit. 'Hij zou Sharon toch ophalen?'

‘Niet dus.’

Nou ja, denk ik. Dit is gek. Marlon reageerde met een duimpje toen ik in onze groepsapp vroeg of iemand Sharon kon ophalen. Mijn fiets is kapot, dus ik moest met Jayden meerijden.

‘Nog steeds snap ik niet waarom je die Daan hebt gevraagd voor ons weekend,’ moppert Jayden. ‘Zonder enig overleg.’

‘Begin je nou weer? Aardig zijn kost niks, hoor. Daan heeft wel alle boodschappen gehaald en betaald, hè? Kijk dan hoe zwaar zijn tas is, hangt bijna op de grond.’

‘Dan nog is hij een vreemde vogel.’

‘Hebben jullie tenminste iets met elkaar gemeen.’

Als reactie geeft Jayden gas bij. Hij stuurt toeterend naar links om in te halen.

Sharon en Daan ritsen meteen.

De spanning in mijn buik neemt toe. Over een paar meter weet ik of Sharon het filmpje heeft gezien. Ben ik mijn beste vriendin kwijt? Mijn buik explodeert bijna. Ik draai mijn hoofd naar rechts en kijk haar aan.

Ze glimlacht breed en roept vrolijk: ‘Hoi!’

Ik kan wel gillen van opluchting.

Lieve Holly: LYSM ♥



www.margjewoodrow.nl

www.politienietbetreden.nl

© 2022 Margje Woodrow

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: © Master1305 / Shutterstock

Omslagontwerp: Marry van Baar

Grafische verzorging: Atelier van Wageningen

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6019 6 (e-book 978 90 261 6020 2)

NUR 284, 285